

«ГАЗУЙ» СМІЛИВО, ВЕТЕРАНЕ!

9 травня 2001 року у Млинові відбулася безпрецедентна подія - відразу 9 інвалідів війни одержали автомобілі «Таврія», придбані за благодійницькі кошти. Наш кореспондент Євген Цимбалюк на відстані півтора року вирішив поцікавитися, які шляхи торували згадані авто, гладко чи тернисто стелилася доля їх власників, а заодно й самому покрутити «бублика» благодійних «Таврій»...

Острожець. Василь Григорович Басейко за кермо презентованої йому «Таврії» не сідав жодного разу - довірив авто внукові. Натомість з боку молодого водія ще не було жодної відмови завезти діда, куди він просить. А найчастіше, звичайно, шлях пролягає до лікарні. «Дістають» фронтовика старі рани. Дошкільють численні хвороби. Ось я доводиться на 82-ому році життя повсякчас звертатися до лікарів.

А першим справжнім випробуванням для «Таврії» стала дорога на Володимир-Волинський, де мешкає Басейкова сестра із сім'єю. Тоді вперше на спідометрі авто стрілка показала на «120». Тільки шипіло під колесами. Двигун працював, як годинник. Одне слово, сподобалось Василеві Григоровичу їхати «з вітерцем», хоч надалі попередив онука: «Спробував, переконався, натішився - і годі. Тихіше їхатимемо - далі будемо». Зрештою, острожецький ветеран благодійницьку «Таврію» вважає своєрідною компенсацією за втрачену можливість придбати «Жигулі».

Пригадуєте, наприкінці вісімдесятих - на початку дев'яностих років автомобіль можна було придбати через заготівельну контору. Вартувало лише здати державі встановлену норму сільгосппродукції - молока, м'яса, картоплі. Для молока, приміром, норма сягала 5400 кілограмів у рік. Василь Григорович цей показник перевершив на одну тонну, а ось купівельного талона так і не отримав. Почалися суспільні перемини. Почалося без-

замінимо». Замінили - і все наладилось.

Правда, зараз уже Андрій Олександрович - не власник «Таврії». Ні, він її не продав, хоч, як кажуть, має повне моральне право на такий крок. Карпюк подарував машину внучці Тетяні та її чоловікові Віктору. Та ще й як подарував? Було у червні в молодят весілля. Справляли торжество у Луцьку з одним із найпочесніших гостей на ньому був, звичайно, А.О.Карпюк. Але напередодні і навіть під час гостини він нікому не зізнавався, що «переп'є» для молоді пари. Коли ж піднесли дідові короваю, він раптом дістав ключі із кишені і з приємністю поклав їх на тарілку. На подив усім весілянам.

Задоволений зять тепер частенько навідує діда у Підлозцях. І дуже гордиться дідом. Зізнається, що «Таврія» тут ні при чому. Просто Андрій Олександрович - щира, душевна людина. А те, що зробив такий щедрий подарунок, це ще один плюс до всіх його достоїнств.

Буди. Олексій Григорович Клічук свою «Таврію» використовує не часто. Можна було б і частіше, якби дозволяла погода і дорога. Річ у тім, що живе Клічук у такому місці, до якого тягнеться лише «розбита» ґрунтівка. Підє дощ - тиждень болото висихає. Підє сніг - під крутий горбок навіть з розгону не виберешся. І все-таки «Таврія» добряче виручала ветерана. Особливо коли доводилося по лікарнях їздити. В Олексія Григоровича негаразди

сина у Здолбунівський район. Біля рідні, без сумніву, легше давати собі раду. Тим паче, що який із нього тепер роботага - без ноги ж, на протезі.

Однак і про рідне село не забуває ветеран. Недавно навідався із сином у Пітушки. Провідав багатьох односельців. А приїхав Пархомей, звичайно, на власній «Таврії», яку одержав 9 травня 2001 року.

Владиславівка. Григорій Харитонович Литвинчук - найстарший із ветеранів, кому під час благодійної акції вручили автомобіль. Зараз фронтовику 87 років. Однак ще, як кажуть, є порох у порохівниці. А заодно і бажаня поїздити на своїй вишневій «Таврії» разом із внуком Ігорем, котрому довіряє кермо. Залишається лише побажати обом щасливої дороги. І щасливої долі.

Хорупань. Василеві Дмитровичу Логвинюку, напевно, випав найнещасливіший жереб, бо його «Таврія» ніби зарядилася на поломки. То карбюратор, то коробка передач, то електрообладнання. «Напевно, мою машину складали в кінці місяця, - жартує хорупанець. - Син уже стільки грошей на ремонт витратив, що аж злість бере.»

Натомість Василь Дмитрович не ображається на благодійників. «Вони ж не винні, що мені таке барахло попало, - каже Логвинюк. - Таке, видно, моє щастя, хоч, врешті, на долю нарікати не варто: пройшов війну, продавжив родовід, спізнав не тільки багато лиха, але й багато добра. А чого ще більше треба для людини?!»

Пугачівка. В Андрія Кирилловича Дейнеки водійський стаж - 40 років. Їздив він і на «Запорожцеві», і на «Жигулях». А тепер - на «Таврії». «Намотав» уже на цей більший 4000 кілометрів

Басейкова сестра із сім'єю. Тоді вперше на спідометрі авто стрілка показала на «120». Тільки шипіло під колесами. Двигун працював, як годинник. Одне слово, сподобалося Василеві Григоровичу їхати «з вітерцем», хоч надалі попередив онука: «Спробував, переконався, натішився - і годі. Тихіше їхатимемо - далі будемо». Зрештою, острожецький ветеран благодійницьку «Таврію» вважає своєрідною компенсацією за втрачену можливість придбати «Жигулі». Пригадуєте, наприкінці вісімдесятих - на початку дев'яностих років автомобіль можна було придбати через заготівельну контору. Вартувало лише здати державі встановлену норму сільгосппродукції - молока, м'яса, картоплі. Для молока, приміром, норма сягала 5400 кілограмів у рік. Василь Григорович цей показник перевершив на одну тону, а ось купівельного талона так і не отримав. Почалися суспільні переміни. Почалося безладдя і у заготівельній галузі. Років десять Басейко сподівався, що правда восторжествує. Та все намарне.

А потім був приємно приголомшений іншою новиною - їхати у Млинів для одержання «Таврії».

«Хоч на старості літ показуюся», - усміхається Василь Григорович. Що ж, хай ця усміхнена радість ще довго-продовго не сходить із його обличчя.

Підлозці. Андрій Олександрович Карпюк автомобілем також дуже задоволений. Правда, одного разу довелося кликати майстрів, щоб допомогли двигуну полагодити. Почав чомусь «чхати», працювати з перебоями. Шукали і ніяк не могли поломки знайти. Хотіли вже розбирати, як раптом хтось здогадався: «А давайте-но карбюратора

дівові короваю - він ранпом дістав ключі із кишені і з приємністю поклав їх на тарілку. На подив усім веселянам.

Задоволений зять тепер частенько навідує діда у Підлозцях. І дуже гордиться дідом. Зізнається, що «Таврія» тут ні при чому. Просто Андрій Олександрович - щира, душевна людина. А те, що зробив такий щедрий подарунок, це ще один плюс до всіх його достоїнств.

Буди. Олексій Григорович Клічук свою «Таврію» використовує не часто. Можна було б і частіше, якби дозволяла погода і дорога. Річ у тім, що живе Клічук у такому місці, до якого тягнеться лише «розбита» ґрунтівка. Піде дощ - тиждень болото висихає. Піде сніг - під крутий горбок навіть з розгону не виберешся. І все-таки «Таврія» добряче виручала ветерана. Особливо коли доводилося по лікарнях їздити. В Олексія Григоровича неграждани із зором. Дійшло до того, що геть погано бачити почав. Довелося погоджуватися на операцію. Якраз тоді і вивозив діда по усіх усядах внук Роман. Його ж «Таврією». А тепер возить своєю, бо дід переписав «колеса» онукові.

Надциці. Митрофанович Пінчук потішився презентованим автомобілем, на жаль, не довго. 9 травня він одержав ключі від авто, а 19 червня того ж року помер. Авто відповідно дісталось внукові, але і він багато не «намотав» на спідометра. «Таврія» пішла на продаж. Тепер у неї новий власник. А онукові залишається лише згадувати. І про діда. І про машину.

Пітушки. Микола Маркович Пархомей - уже не мешканець Пітушків. Так склалася доля, що довелося переїхати на проживання до

обом щасливої дороги. І щасливої долі.

Хорупань. Василеві Дмитровичу Логвинюку, напевно, випав найнещасливіший жереб, бо його «Таврія» ніби зарядилася на полонник. То карбюратор, то коробка передач, то електрообладнання. «Напевно, мою машину склали в кінці місяця, - жартує хорупанець. - Син уже стільки грошей на ремонт витратив, що аж злість бере.»

Натомість Василь Дмитрович не ображається на благодійників. «Вони ж не винні, що мені таке барахло попало, - каже Логвинюк. - Таке, видно, моє щастя, хоч, врешті, на долю нарікати не варто: пройшов війну, продовжив родовід, спізнав не тільки багато лиха, але й багато добра. А чого ще більше треба для людини?!»

Пугачівка. В Андрія Кириловича Дейнеки водійський стаж - 40 років. Їздив він і на «Запорожцеві», і на «Жигулях». А тепер - на «Таврії». «Намотав» уже на ній більше 4000 кілометрів. Причому, Андрій Кирилович ще досить вправно почувається за кермом. Ставиться до правил дорожнього руху з повагою. Ще б пак, за 40 років автоінспектори його ще жодного разу не оштрафували. Бо не було за що. Швидкості Андрій Кирилович старається не перевищувати. А за автомобілем доглядає, як за дитиною. Правда, як зізнається фронтвик, він ще не повністю вивчив «Таврію», бо в ній зараз стільки кнопок, як у літаку. Заодно Дейнека розглядає такий щедрий презент як щирю пошану. Пошану до тих, хто не шкодував свого життя заради миру, хто боронив рідну землю від ворога. І це додає йому, як й іншим фронтвикам, життєвої наснаги.

Підготував Євген ЦИМБАЛЮК.